

Čierne jazero

„Prečo sa táto mláka volá Dračie jazero?“ zaujímal sa Jupiter.

Chlap vedľa neho zamyslene prikývol. Na hlave mal ošúchaný slamený klobúk, na ktorom bolo už toľko dier ako na golfovom ihrisku.

„Veru...“ konečne prehovoril. „Veru, túto otázku kladú všetci hostia, ktorí si domec prenajmú.“

Jup si chlapa zboku premeral. Ešte stále prítakával ako jeden z tých hračkárskych psov, ktorých má mnoho ľudí položených vzadu v aute pod oknom. Prázdny pohľadom sa pozrel na rybník, akoby tam mal nájsť odpoveď na Jupovu otázku.

„Ehm... a existuje nejaké vysvetlenie?“ vyzvedal Jup ďalej a netrpezlivo poklepával špičkou tenisky po tvrdej zemi na brehu.

„Vysvetlenie? Aké?“

Jupiter cítil, ako sa začína chvieť. Je tento chlapík taký hlúpy, alebo sa len tak tvári?

Jup sa pomaly spýtal, kladúc dôraz na každé slovo: „Či existuje nejaké vysvetlenie, prečo sa tento rybník volá Dračie jazero...“

„Och, jasné, určite existuje!“ Chlap ešte stále

civel na tmavú hladinu, v ktorej sa odrážali belasá obloha a malé biele obláčky. „No ja ho nepoznám.“

Jup nahlas zhlboka vydýchol a plecيا mu ovisli. To hádam ani nie je pravda!

„Hej, Jupiter, zober si z auta svoju tašku!“ zavola jeho otec.

Malé ojazdené auto profesora Katza stálo pred domcom z okrovo sfarbených tehál. Po múroch sa do výšky tiahol brečtan a z niektorých oblokov vytvoril len štrbiny na pozorovanie. Jupiter musel myslieť na mačku, ktorá sedela na zemi pred domom a labky si tlačila k telu, lebo jej bolo zima. Profesor a je-

ho syn dopadli po troch hodinách jazdy autom presne tak. Mali tu stráviť dva prázdninové týždne.

Profesor Katz s úškrnom trval na tom, aby Jupiter zazvonil. Von vyšiel čudácky chlapík a otvoril záhradnú bránku. Jupiter ho medzitým zhodnotil ako blázna. Muž im odomkol mrežovanú bránu, aby mohli odstaviť auto na malom priedomí, a privítal ich v „Hostinci pri Dračom jazere“.

Domec bol obklopený spustnutou záhradou, ktorú z troch strán ohraničoval plot a z jednej breh tmavého rybníka.

Zatiaľ čo Jupiter vyťahoval svoju veľkú cestovnú tašku zo zadného sedadla auta, celý čas sa musel dívať dolu na jazero. Voda bola čierna ako atrament. Vyzerala, akoby do seba pohltila všetko svetlo.

Na brehu rástli tu a tam vrby, ktorých dlhé vetvy však neovísali príliš nízko. Za normálnych okolností siahali špice konárov vrby takmer po vodnú hladinu. Pri týchto vrbach končili už o meter vyššie.

Profesor Katz sa postavil vedľa svojho syna a sledoval jeho pohľad. „No, čo také tam vidíš? Nejakého vtáčika-letáčika?“

Jupiter sa opäť pustil vyťahovať tašku, ktorá sa zasekla medzi dopredu sklopeným sedadlom a dverami.

„Volám sa Paulo,“ predstavil sa chlap s dera-vým klobúkom. Zrazu stál za oboma Katzovcami a doširoka sa usmieval. „Teraz vám ukážem celý dom, ale potom musím odísť. Ak budete mať problémy, môžete mi zavolať na bezdrôto-vý telefón.“ Zdvihol do výšky svoj mobil. „Často však nemám signál.“

„Vďaka, nejako si už poradíme,“ nenútene odvetil profesor Katz a pomohol Jupiterovi vytiahnuť tašku z auta.

Jup tam ešte stále stál a nevedel odtrhnúť zrak od jazera. Bol to jeho názov, ktorý ho tak fascinoval?

Dračie jazero.

Alebo v tom bolo niečo iné? Prečo musí stále civieť na tmavú hladinu?

Počul, ako jeho otec a Paulo živo diskutujú a miznú v domci. Vchodové dvere sa za nimi zavreli.

Jup schádzal pomaly dole stráňou akoby magicky priťahovaný k brehu. Za jedným kríkom uvidel čln natretý nazeleno. Farba na viacerých miestach opadávala, ale napriek tomu vyzeral,

že sa dá použiť. Jup ho vytlačil na jazero a držal ho za provu. Ak by bol prederavený, tak by to rýchlo zistil.